

TOTEM

Tidsskrift ved Afdeling for Religionsvidenskab
og Arabisk- og Islamstudier, Aarhus Universitet
Nummer 28, forår 2012
© Tidsskriftet og forfatterne, 2012

Originalsprogsopgave, Arabisk

Noahs rolle i Koranen

Af stud. mag ved afdeling for Religionsvidenskab og Arabisk- og
Islamstudier
Tina Langholm Larsen

Indhold

1. Indledning	2
2. Introducerende bemærkninger	2
3. Oversættelse	3
4. Afsluttende kommentarer til oversættelsen	13
5. Profetens rolle i Koranen	14
6. Profet-topos	16
7. Syndflodsmysten i Bibelen og Koranen	17
8. Konklusion	20
9. Litteraturliste	21
10. Pensum	23

1. Indledning

Profetnarrativer og strafhistorier er anvendt i Koranen for at opfordre til islamisk tro, profeterne fungerer som analogier til og motivation for Muhammad samtidigt med, at Muhammads modstand legitimeres. En stor del af Koranen er dedikeret til narrativer om bibelske karakterer, hvoraf nærværende opgaves hovedfokus vil være Koranens brug af den bibelske karakter Noah, og hans rolle deri.

Opgavens vil først og fremmest tage sit udgangspunkt i en oversættelse af sura 11:25-49, der følges af en afsluttende kommentar til oversættelsen, hvor jeg vil redegøre for suraens overordnede indhold og kontekst. Opgaven vil derefter koncentrere sig om Koranens generelle brug af profeter og det stereotype profet-topos der er gennemgående i størstedelen af profetnarrativerne. Afslutningsvis vil jeg åbne op for en sammenlignende diskussion af Bibelen og Koranens syndflodsmyster og Noahs rolle deri.

2. Introducerende bemærkninger

Opgavens oversættelsesdel er struktureret således, at det enkelte vers først gengives på arabisk og derefter følges af en oversættelse. Grundet opgavens omfang har jeg været nødsaget til at lave en selektiv grammatikgennemgang. Af hensigtsmæssige grunde har jeg valgt at forsyne oversættelsen med fodnoter, der indeholder grammatiske og sproglige kommentarer. Fodnoterne er forsynet med transskriptioner, hvilke også vil benyttes enkelte gange i selve opgaveteksten. Paragrafhenvisninger der forekommer i fodnoterne vil referere til Wolfdietrich Fischers *A Grammar of Classical Arabic* (2002). I min oversættelse har jeg benyttet Hans Wehrs *A Dictionary of Modern Written Arabic* (1980), hvor der angives en moderne betydning af ordet. Oversættelsen stræber således mod at gengive den arabiske tekst så tekstnært som muligt i et flydende, moderne dansk. Som inspiration til min oversættelse har jeg anvendt Ellen Wulffs koranoversættelse, *Koranen* (2006), samt Arthur J. Arberrys oversættelse, *The Koran interpreted* (1983). I tilfælde hvor arabiske navne, betegnelser eller lignende er inkorporeret i det danske sprog, vil jeg anvende disse i overensstemmelse med det danske sprog frem for den arabiske transskription. Ydermere vil jeg anvende betegnelsen Gud og ikke Allah, da den jødiske og kristne Gud, ifølge Koranen, er den samme som den, der åbenbarede Koranen for Muhammad.

3. Oversættelse

Sura 11:25

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾

Og sandelig¹ sendte Vi² Noah til hans folk: ”Jeg³ er for jer en tydelig advarer.”

Sura 11:26

أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾

”Tjen⁴ ikke andre end Gud. Jeg frygter en pinefuld dags straf⁵ for jer”

Sura 11:27

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرْنَكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا
نَرْنَكَ أَتْبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِادِّئِ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ
لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَنْظُرُكُمْ كَذِبِينَ ﴿٢٧﴾

Så sagde de øverste af hans folk, som⁶ var vantro: ”Vi ser⁷, at du kun⁸ er et menneske lig os; vi ser, at du kun følges af de laveste⁹ blandt os, rent ud sagt; vi mener ikke der er et fortrin for jer snarere¹⁰ end for os; vi tænker, at I lyver.”

¹ walaqad: konjunktionen wa- med efterfølgende partikel la-, der bekræfter et udsagn og kan oversættes med ”sandelig” §334. Verbalpartiklen qad efterfulgt af perfektum indikerer en allerede afsluttet handling. Partiklen oversættes ikke her, da den ikke vil have indflydelse på sætningens betydning §189

² 'arsalnā: IV perfektum med pronominalsuffiks for 1.person pluralis. Pluralisformen betegner her majestætisk pluralis, der understreger Guds ophøjethed. Jeg vil herefter skrive majestætiske pluralisformer med stort begyndelsesbogstav for en klar adskillelse fra almindelige pluralisformer

³ 'innī: 'innā er en intensiverede partikel, der følges af akkusativ. Den introducerer en nominalsætning og oversættes ofte ikke (§339a; Wehr 1980, 29). 1. singularis pronominalsuffiks refererer her til Noah, der fremstår som en advarer for sit folk, hvilket er overensstemmende med profet-toposet, jeg senere vil diskutere.

⁴ ta'budū: konjunktiv, 2.person maskulinum pluralis. Indledes af konjunktionen 'an. Konjunktiv bruges i afhængige sætninger til at udtrykke det der forventes, det hypotetiske eller det kausative og bruger den afskærpe endelser §196.

⁵ 'adābi yawmin 'alīmun: første ord er i konstruktforbindelse til de følgende to, det er objekt og derfor akkusativ. Forbindelsen refererer til en jordisk straf der forventes og kan indikere dommedag. Noah bringer en mere eller mindre indirekte trussel.

Sura 11:28

قَالَ يٰ قَوْمِ اَرَأَيْتُمْ اِنْ كُنْتُمْ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّيْ وَءَاٰنِسِيْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِيْ
فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ اَنْزَلْنٰكُمْ وَاَنْتُمْ لَهَا كٰرِهُوْنَ ﴿٢٨﴾

Han sagde: ”O mit folk¹¹! Hvad¹² mener I? Hvis¹³ jeg har et klart bevis fra min Herre og han har vist mig barmhjertighed fra sig, så er det blevet usynligt¹⁴ for jer. Ville vi påtvinge jer det¹⁵, når I ikke bryder jer derom?”

⁶ (‘a)lladīna: maskulinum pluralis relativt pronomen, der lægger sig forudgående determinerede ord. Pronomet indleder en attributiv relativsætning §§428-429

⁷ narāka: perfektum 1.person maskulinum pluralis, pronominalsuffiks for 2.person singularis. ra‘ā: Fischers 9. paradigme omhandler dette særlige verbum

⁸ mā + ‘illā: oversættes sammenhængende til ”kun” §310

⁹ ‘arādīlunā: elativ med pronominalsuffiks for 1. person pluralis. Med følgende genitiv, oversættes elativen som superlativ §126.

¹⁰ bal: negation der imødegår et forslag og derefter introducerer en korrektion. Oversættes ofte med ”snarere” eller ”hellere” §326. Verset viser folkets modvilje mod Noah og hans budskab, Noah fremstår her som analogi til Muhammad: begge følges de af lavt rangerede i samfundet og forkastes, da de ikke er engle (Tottoli 2002, 22)

¹¹ yāqawmi: her burde skrives ”yā qawmī”, ellers kan ordet misfortolkes som et verbum. Vokativpartiklen yā følges almindeligvis af et determineret ord uden bestemte artikel. Det korte ”i” betegner her 1.singularis og er en forkortet udgave af pronominalsuffikset ī §157,3

¹² ‘ara‘aytum: perfektum 2. person maskulinum pluralis. Verbet indledes med spørgepartiklen ‘a der fortrinsvis bruges, når svaret er ladt åbent, frem for spørgepartiklen hal §335

¹³ ‘in kuntu alā: konjunktionen ‘in indleder her en real betingelsessætning, hvorefter kāna indikerer fortid §446b. Præpositionerne alā og lī betegner, at noget tilhører en anden; alā bruges i en negativ kontekst, mens lī bruges i den positive kontekst.

¹⁴ Fa‘ummiyat: II passiv perfektum, 3.singularis femininum. Feminin bruges, da ordet bayyinatīn er feminint, hvilket der henføres til. Verbet er afledet af adjektivet ‘a mā, der betyder ”blind” (Brünnow 2008, 76) og har mønsterformen ‘af al, der betegner handicap og farver §119. Gud har givet Noah et klart bevis, hvilket er karakteristisk for forholdet mellem Gud og profeter. Dette diskuteres nedenfor.

¹⁵ ‘anulzimukumūhā: spørgepartiklen ‘a, verbet nulzimu IV imperfektum, 1.pluralis der har kausativ betydning, samt kumūhā der består af pronominalsuffikserne kum (2.person maskulinum pluralis, betegner de der påtvinges) og hā (3.person femininum singularis, betegner det der påtvinges) der forbindes af ū. Begge suffikser er objekter i akkusativ. Kausative verber kan bruge dobbeltakkusativ §374a.

Sura 11:29

وَيَقَوْمٍ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لَآ إِنِ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا
بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلَقَوْنَ رَبَّهُمْ وَلَكِنِّي أَرْبُكُمْ قَوْمًا
تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾

”Og O mit folk! Jeg beder jer ikke om penge for det. Hvis der er belønning til mig, påhviler det kun Gud.¹⁶ Og jeg vil ikke jage de bort, der tror.¹⁷ De skal møde deres Herre¹⁸, men jeg ser, at I er et uvidende folk.”

Sura 11:30

وَيَقَوْمٍ مَّنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِن طردتهم أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾

”Og O mit folk! Hvem¹⁹ ville hjælpe mig mod Gud, hvis jeg jog dem bort? Vil I så ikke lade jer påminde²⁰?”

Sura 11:31

وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي
مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنفُسِهِمْ إِنِّي إِذًا لَّمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾

”Og ikke siger jeg til jer: ”Ved mig er Guds skatte” og ikke: ”Jeg²¹ kender det skjulte²²”. Og ikke siger jeg: ”Jeg er en engel” og jeg siger ikke om dem, som jeres

¹⁶ Betingelsessætning indledet af konjunktionen 'in med negativ apodosis pga. brugen af 'illā. Troens vigtighed markeres her, samt en afvisning af, at Noah skulle have økonomiske motiver bag sit budskab.

¹⁷ mā: (eller laysa) bruges til at negere nominalsætninger, hvor prædikatet kan indledes med bi-. §367a

¹⁸ mulāqū: radikaler m-q-y, III aktivt participium, 3.person pluralis, der er del af en konstruktforbindelse til det følgende ord, der derfor er genitiv §§252-256.

¹⁹ man: relativt pronomen der indleder substantivisk relativsætning §421

²⁰ tadakkarūna: II imperfektum, 2.person maskulinum pluralis. II stamme kan have kausativ betydning, deraf oversættelsen: ”vil I lade jer påminde” §164

²¹ 'innī: bruges til at indlede det personlige suffiks i forstærket betydning.

²²l-gayba: Et attribut ved Gud; han kender til det usete, hvilket kun få indvies i. Profeter adskiller sig radikalt fra Gud ift. dette.

øjne ser ned på²³: ”Gud vil ikke²⁴ bringe dem godt²⁵”. Gud ved bedst²⁶, hvad der er i deres sjæle. Da ville jeg være blandt de der handler uret.”

Sura 11:32

قَالُوا يَنْوُحُ قَدْ جَدَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأُنَابِمْآتِعْدُنَا إِن
كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِیْنَ ﴿٣٢﴾

De sagde: ”O Noah! Du har stredes med os og du har ofte bestredet os. Bring os nu det, hvormed du truer os²⁷, hvis du er blandt de sandttalende.”

Sura 11:33

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾

Han sagde: ”Kun Gud kan bringe jer det, hvis han vil, og det er ikke muligt²⁸ for jer at unddrage det.”

Sura 11:34

وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ
يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾

²³ tazdarī: VIII imperfektum, 3. person. femininum singularis. Har radikalerne z-r-y. VIII stammes infiks -ta- er her delvist assimileret med forudgående stavelse: zt → zd, derfor infikset -da-. Trods ordets pluralistiske betydning bøjes det i 3. singularis femininum pga. følgende ord, 'a`yunukum, der er ordet for øjne i pluralisform samt pronominalsuffiks for 2. person maskulinum pluralis. Den feminine bøjning anvendes ved parvist fremkomne legemsdele, pluralis fractus samt pluralis anvendt ved ikke-rationelle væsener. §§ 111-112, 114

²⁴ lan: sammensat af negationen lā og konjunktionen 'an. Med følgende konjunktiv indledes negeret futurum §196

²⁵ yu'tiyahumu llahu ḥayran: IV konjunktiv med pronominalsuffiks for 3.person maskulinum pluralis, der her sammen med elativen ḥayran udgør dobbeltakkusativ, §374a

²⁶ llahu 'a`lamu: nominal-sætning efterfulgt af superlativ

²⁷ ta`idunā: I imperfektum 2. maskulinum singularis med pronominalsuffiks for 1. pluralis. Verbet har radikalerne w-'-d. verber med w som 1.radikal bortkaster ofte dette i imperfektumsformen §240.

²⁸ bimū`gizīna: præpositionen bi- efterfulgt af IV aktivt participium med pronominalsuffiks for 3. person maskulinum pluralis. Ifølge Wehr har verbet to betydninger: det demonstrerer enten en svaghed, eller har teologiske betydning som et mirakel udført af en profet (Wehr 1980, 592). Sådanne forventninger diskuteres nedenfor.

”Hvis jeg ønskede at rådgive jer, ville mit råd ikke gavne jer, hvis Gud ønskede at vildlede jer. Han er jeres Herre, og til ham vil I blive bragt tilbage²⁹.”

Sura 11:35

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَبَهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا
بُجِّرُمُونَ ﴿٣٥﴾

Eller³⁰ de siger: ”Han har opdigtet det”? Sig: ”Hvis³¹ jeg havde opdigtet det, så var min forbrydelse på mig. Men jeg er uskyldig for de forbrydelser, som I begår.”

Sura 11:36

وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ ءَامَنَ فَلَا
تُبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

Og det var blevet åbenbaret for Noah³²: ”Ingen af dit folk vil komme til at tro³³ undtagen de, som allerede tror. Bekymr³⁴ dig ikke over det, som de plejer at gøre³⁵!”

Sura 11:37

وَأَصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِّينَا وَلَا تَخَاطِبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ
مَغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

²⁹ turġa`ūna: I imperfektum passiv, 2.person maskulinum pluralis. I passive konstruktioner med transitive verber bliver det direkte objekt subjekt §200. Guds almagt understreges, han kan kontrollere og prædestinere menneskets tanker og handlinger.

³⁰ `am: introducerer et alternativt spørgsmål §333

³¹ qul `ini: imperativ 2. person maskulinum singularis efterfulgt af konjunktionen `in med hjælpevokalen ”i” da det følgende ord er i VIII stamme perfektum, og derfor har et indledende `alif al-waṣl. `in indleder her en real betingelsessætningens protasis, mens konjunktionen fa- forbinder protasis og apodosis §445

³² wa`ūhiya ... `innahu: IV passiv perfektum, 3.person maskulinum singularis. `innahu indikerer her det, der er åbenbaret (af Gud) for Noah

³³ se note 24

³⁴ tabta`is: VIII apocopatus 2.singularis maskulinum. Apocopatus anvendes til at negere imperativ §221b

³⁵ bimā kānū yaf`alūna: præpositionen bi- relativ pronomenet mā, der indleder en substantivisk relativsætning samt verbet kāna i 3.person maskulinum pluralis efterfulgt af I imperfektum 3.person maskulinum pluralis. Kāna med følgende imperfektum betegner det, der plejer at ske §§186, 192

”Byg et skib for Vor øjne³⁶ og af Vor åbenbaring. Og tal ikke til mig om de, der gør uret. De vil blive druknet.³⁷”

Sura 11:38

وَيَصْنَعُ الْفُلَكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ
إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾

Og han byggede skibet, og hver gang³⁸ de øverste af hans folk passerede han, spottede³⁹ de ham. Han sagde: ”Hvis I spotter os, vil vi spotte jer, som I spotter.”

Sura 11:39

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ
مُقِيمٌ ﴿٣٩﴾

”I vil komme til⁴⁰ at vide over hvem, der kommer en vanærende straf, og på hvem en vedvarende straf vil slå ned.”

Sura 11:40

---

³⁶ bi'a'yuninā: præpositionen bi- fulgt af nomenet for ”øje” i pluralis, genitiv samt den majestætiske pluralisform. Dualis ville her forventes om Guds syn. Dette indikerer, at Gud er et antropomorft væsen, men at hans syn radikalt adskiller sig fra menneskets syn. Pluralisformen anvendes muligvis til at fremstille Gud som en altseende og -vidende gud.

³⁷ muḡraqūna: IV passivt participium maskulinum pluralis. Guds direkte tale; de der ikke er omvendt er blevet advaret, og nu kommer straffen. Deres skæbne er nu fastlagt.

³⁸ wakullamā: konjunktionen wa- fulgt af substantivet kulla der oversættes med ”(en)hver”, når det efterfølges af et udetermineret substantiv §136. mā indleder her en substantivisk relativsætning.

³⁹ saḡirū: I perfektum 3.person maskulinum pluralis. Stærke verber i perfektum I stamme med ”i” som 2. vokal betegner primært midlertidige egenskaber og handlinger, som her ”at spotte” §163. Bespottelse er et karakteristika i profet-toposet, som jeg vil diskutere nedenfor.

⁴⁰ wasawfa: adverbiet sawfa (og forstavelsen sa-) angivet med imperfektum betegner fremtiden §187. Noah refererer til den forventede straf, Gud vil bringe over de vantro, formentlig syndfloden og senere Helvede.

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ
أَثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ
إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾

Indtil da Vor ordre kom og ovnen⁴¹ sydede, sagde Vi: ”Last det⁴² med et to af hver slags, mand og kvinde⁴³, med din familie - undtagen den som ordet er gået forbi - og med dem som tror.” Og kun få troede med ham.

Sura 11:41

﴿٤١﴾ وَقَالَ أَرْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِبَهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٤١﴾

Han sagde: ”Gå ombord i det! Lad det sejle⁴⁴ og ankre i Guds navn. Min Herre⁴⁵ er tilgivende og nådesfuld.”

Sura 11:42

وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ، وَكَانَ فِي
مَعْرَلٍ يَبْنَىٰ أَرْكَبٍ مَّعْنَا وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾

Og det sejlede med dem i bølger som bjerge, og Noah anråbte sin søn, som stod separeret⁴⁶ (fra dem): ”O min lille søn⁴⁷! Gå ombord med os, og vær ikke sammen med de vantro.”

⁴¹ t-tannūru: et ler-afgrænset hul i jorden, der bruges som bageovn (Wehr 1980, 98). Indikerer at straffen er kort forude. Jeg vil diskutere dette ordbrug nedenfor.

⁴² fihā: præposition samt pronominalsuffiks for 3.person singularis femininum, det refererer til skibet, der er feminint

⁴³ zawḡayni: dualisform der betegner et par, såvel mand som kvinde (Wehr 1980, 385). Dette gælder også for dyr.

⁴⁴ maḡrāhā: forstavelsen ma- indikerer, at der er tale om et nomina loci et temporis, der betegner nominers tid og sted §78. hā referer til skibet.

⁴⁵ rabbī: 1.person singularis, viser, at Noah taler her, hvor to af Allahs 99 smukke navne desuden nævnes (Engel 2010, 36)

⁴⁶ ma`zilin: nomina loci et temporis, der her forklarer, hvordan Noahs søn står separeret fra skibet, da han ikke er troende. §78a

Sura 11:43

قَالَ سَأُوۡىٓ اِلَىٰ جَبَلٍ يَّعِصِمُنِي مِنَ الْمَآءِ ۗ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ
مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ ۗ اِلَّا مَنْ رَّحِمَ ۗ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ
الْمُغْرَقِيۡنَ ﴿٤٣﴾

Han sagde: ”Jeg vil søge tilflugt⁴⁸ på et bjerg, der⁴⁹ vil beskytte mig mod vandet.” Han sagde: ”I dag⁵⁰ kan intet beskytte⁵¹ mod Guds ordre undtagen den, for hvem han er barmhjertig mod.” Og bølgerne trængte ind mellem de to. Så var han blandt de druknede.

Sura 11:44

وَقِيۡلَ يَتَّٰرِضْ اُبۡلَعِيۡ مَآءَ لِكۡ وَاِنۡ سَمَآءُ اَقۡلَعِيۡ وَغِيۡضَ الْمَآءِ وَقۡضٰى
الۡاَمۡرُ ۗ وَاَسۡتَوَتَّ عَلٰى الْجُوۡدِيۡىٓ وَقِيۡلَ بَعۡدَآ لِلۡقَوۡمِ الظّٰلِمِيۡنَ ﴿٤٤﴾

Og der blev sagt⁵²: ”O jord, slug dit vand! Og O himmel, hold inde!”⁵³ og vandet aftog. Sagen var afsluttet. Det lagde sig på Al-Judi⁵⁴, og der blev sagt: ”Væk med folket, der handler uret.”

⁴⁷ bunayya: diminutiv af ”søn” samt pronominalsuffiks for 1.person singularis §81a

⁴⁸ sa’āwiyā: forstavelsen sa- der betegner det fremtidige §187, samt III perfektum, 1. person singularis med tre svage radikaler ’-w-y, hvoraf w kommer til at fremstå som stærk

⁴⁹ Sætningen er asyndetisk, da den lægger sig til et udetermineret sætningsled, og har derfor intet relativt pronomen. §§428-429

⁵⁰ l-yawma: kasus akkusativ, pga. den adverbielle akkusativ, der anvendes ift. tid §379

⁵¹ lā `āšima: negation, der lægger sig til I aktiv participium determineret akkusativ uden bestemt artikel. lā der følges af et determineret ord i akkusativ uden den bestemte artikel beskriver generelle negationer §318c

⁵² waqīla: I perfektum passiv, 3.person maskulinum singularis med radikalerne q-w-l, hvoraf w er svag §246. Denne form bruges, når der er usikkerhed om, hvem der taler. Her må det dog antages at være Gud, da kun han kan styre naturens gang.

⁵³ imperativerne bla`ī og `aqli`ī har feminine endelser, da de lægger sig til henholdsvis jorden og himlen, der begge er feminine nomener.

⁵⁴ al-ğūdiyyi: Bjerget Al-Judi med nisba-endelse (-iy(y)), der beskriver tilhørsforhold §65b. Her er uoverensstemmelse med genesisfortællingen om syndfloden

Sura 11:45

وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ، فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ
وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَكَمِينَ ﴿٤٥﴾

Og Noah anråbte sin Herre. Han sagde: ”Herre, min søn er af min familie og dit løfte er sandhed. Du er den retfærdigste dommer.”⁵⁵

Sura 11:46

قَالَ يَنْوُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِي مَا لَيْسَ لَكَ
بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعْطُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾

Han sagde: ”O Noah! Han er ikke⁵⁶ af din familie. Hans adfærd er ikke retfærdig. Så spørg mig ikke om det, du ikke har viden om. Jeg advarer dig⁵⁷ mod at blive blandt de uvidende.”

Sura 11:47

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي
وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴿٤٧﴾

Han sagde: ”Herre, jeg søger tilflugt hos dig mod at spørge dig om det, hvorom jeg intet ved. Og hvis ikke⁵⁸ du tilgiver mig og forbarmer dig over mig, vil jeg være blandt de fortabte.”

⁵⁵ Jeg har ingen grammatiske kommentarer til dette vers.

⁵⁶ laysa: perfektum 3. person singularis maskulinum. Negation, der ofte negerer nominalsætninger, som her §323. Gud fremhæver her troskabsbånd frem for familiære bånd.

⁵⁷ 'a`iḏuka: I imperfektum 1.person singularis med radikalerne w-`-ḏ, samt pronominalsuffiks for 2. person maskulinum singularis. Verber med w som 1.radikal, der har i efter 2.radikal i imperfektum mister w i imperfektumsstammen §240a.

⁵⁸ wa`illā: indleder her en negeret betingelsessætnings protasis, der efterfølges af apocopatus §445. Noah undskylder; hans følelser, handlinger og beslutninger er prædestineret af Gud.

Sura 11:48

قِيلَ يٰنُوحُ اٰهْبِطْ بِسَلٰمٍ مِّنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلٰيكَ وَعَلٰى اٰمُرٍ مِّمَّن مَّعَكَ
وَاٰمُرٍ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمْسُهُم مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿٤٨﴾

Det blev sagt: ”O Noah! Stig ned med fred fra Os og velsignelser over dig og over de fællesskaber, der er med dig. Og andre⁵⁹ fællesskaber vil Vi glæde; derpå vil en pinefuld straf fra Os ramme dem.”

Sura 11:49

تِلْكَ مِنْ اَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهَا اِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا اَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ
قَبْلِ هٰذَا فَاَصْبِرْ اِنَّ الْعَقِبَةَ لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿٤٩﴾

”Det er af det skjultes beretninger Vi åbenbarede for dig. Du plejede ikke at kende dem; hverken du eller dit folk før dette. Så vær tålmodig! Resultatet er for de gudfrygtige.⁶⁰”

4. Afsluttende kommentarer til oversættelsen

Ovenstående vers har stor fokus på de vantro, hvilket afspejler de omgivelser hvori Koranen opstod. Muhammad mødte stor modstand blandt mekkanerne i begyndelsen af sin mission, da han som noget nyt prædikede om et liv efter døden. Dette virkede provokerende for mekkanerne, som dyrkede en forfaderkult, da Muhammad med sit budskab forudså, at deres forfædre ville ende i Helvede. Polemik er vidt udbredt i Koranens diskurs, der desuden er stærkt autoritativ; den opfordrer ikke til modsigelser, og de der modargumenterer dens budskab fremstilles som ignorante og uretfærdige jf. sura 11:29. (Zebiri 2006, 266-269; Donner 2006, 25)

⁵⁹ Af semantiske grunde tillader jeg mig her at indsætte ”andre” som Ellen Wulff også gør det i sin oversættelse (Wulff 2006, 171). Gud forudser her, at der i fremtiden vil komme fællesskaber der vil blive straffet. Dette vil gælde indtil Muhammad afslutter successionen af profeter.

⁶⁰ li-l-muttaqīna: præpositionen li- samt VIII aktivt participium med suffiks for maskulinum pluralis genitiv og radikalerne w-q-y, hvoraf w er assimileret med VIII stammes -ta- infiks. Guds direkte tale der viser, at profeter åbenbares og indvies i det skjulte. Trods modstand skal missionen fortsættes, da det venter gode resultater for de gudfrygtige. Det er muligvis Muhammad, der tiltales i dette vers.

Suraerne inddeles overordnet efter, hvorvidt de er åbenbaret i Mekka eller efter Muhammads emigration (Hidjra)⁶¹ til Medina. Åbenbaringens historiske kontekst afspejler, hvorledes den bør fortolkes, og i hvilken kontekst den skal behandles. Den mekkanske periode er tredelt i en tidlig, en middel og en sen periode, mens den medianske periode afspejler Muhammads voksende politiske magt og udvikling i Medina. (Donner 2006, 30; Gilliot 2006, 42)

Sura 11 tilhører den sene del af den mekkanske periode af Muhammads åbenbaringer, hvor argumentationselementet er særligt fremtrædende, da de tidlige muslimer her kæmpede verbalt for at overleve til forskel fra den medianske periode, hvor de var i stand til at bekæmpe modstandere fysisk (Zebiri 2006, 268). I denne periode er interessen for monoteisme, fremkaldelsen af bogen, den bibelske arv og moralske spørgsmål i centrum, hvilket stemmer vel overens med sura 11's indhold (Neuwirth 2006, 111-112). Sura 11 indeholder hovedsagligt en række profetnarrativer, også kaldet strafhistorier, der alle indledes med profetens advarsel og opfordring til folket om at følge Gud, hvilket folket trods og derfor afstraffes af Gud. De involverede profeter er Noah, Hūd, Sālih, Lot, Shu'ayb og Moses, der alle fremstår som analogier og paralleller til Muhammad og hans liv.

Mit folk! Lad ikke spliden med mig være skyld i, at noget lignende rammer jer som det, der ramte Noahs folk eller Hūds folk eller Sālihs folk; og Lots folk er ikke så langt borte fra jer. Bed jeres Herre om tilgivelse, og omvend jer til Ham! Min Herre er barmhjertig og kærlig. (Wulff, 11:89-90)

Sura 11:89-90 afspejler tydeligt intentionen bag brugen af profetnarrativer. De er det tydelige bevis på, hvorledes det vil gå de, der ikke tager mod Muhammads budskab. De tidligere profethistorier retfærdiggør og legitimerer Muhammads modgang, og der opfordres til omvendelse. Sura 11 er med dette budskab henvendt til folket omkring Muhammad.

5. Profetens rolle i Koranen

Koranen bruger to termer for profeter, *rasūl Allah* (Guds budbringer) og *nabī* (profet), hvoraf budbringeren er højest rangeret, da han bringer Guds lov og åbenbaringer, mens

---

⁶¹ Hidjra: tolkes som fødselen på et nyt fællesskab, og herefter starter den islamiske tidsregning. (Engel 2010, 253)

profeten blot bekræfter budbringerens budskab. Sammen udgør de den højeste rang, der findes blandt mennesker, og de sendes til deres folk som et tegn på Guds velgørelse. (Rubin 2006, 240-241)

Jf. sura 33:7 har Gud en særlig pagt med budbringerne Noah, Abraham, Moses, Jesus og Muhammad, der ofte omtales som 'profeterne som er skænket standhaftighed' (*ūlū al-`azm*) (ibid., 236). Disse, samt budbringeren Adam, bærer alle budskabet om *tawhīd*, der er sendt af Gud til menneskene til alle tider. Det blev givet til Adam, da han blev sendt fra Paradiset til Jorden, det blev åbenbaret til Noah, Abraham, Moses, Jesus og slutteligt Muhammad. *Tawhīd* er defineret som troen og bekræftelsen af absolut monoteisme og total underkastelse. Budskabet om *tawhīd* er stadfæstet i den muslimske trosbekendelse: "Jeg bevidner: Der er ingen anden gud end Gud. Jeg bevidner: Muhammed er Hans profet". (Gimaret 2002; Engel 2010, 116)

Profeterne tilhører alle Adams genealogiske arv, de er tjenere af Gud og sendes successivt. Muhammad er arabernes første profet, og selvom han ikke har noget genealogisk forhold til de tidligere profeter, er han ifølge Koranen en legitim efterfølger af den bibelske tradition. Ydermere menes han at være eneste arvtager efter de israelitiske profeter, der gennem Abraham går tilbage til Noah og Adam. Muhammad er sendt for at konfirmere og verificere alle tidligere åbenbaringer, hvor kun de relevante dele af narrativerne, der omhandler moral og tro, genfortælles i Koranen (Tottoli 2002, 7, 17). Alle tidligere profeter skal gennem en pagt med Gud bekræfte deres tro på Muhammad jf. sura 3:81. Muhammad er dermed sidste led i successionen af profeter, og han betegnes derfor som "profeternes segl". (Rubin 2006; 235, 238)

Profeterne udvælges og guides af Gud, de repræsenterer en guddommelig herkomst og de besidder kundskaber ud over de sædvanlige, nemlig moralske dyder, der afholder dem fra synd og uretfærd. De kan blive indviet i Guds viden om det usete (*al-ghayb*), der oftest omhandler moralsk lære udledt af tidligere generationers historie, hvilket også omtales i sura 11:49 (ibid.). Mens Muhammads profetskab er universelt, blev de resterende profeter sendt til hvert sit lokale samfund. Fælles for alle sendes de af Gud for at gøre islam til den herskende religion, og i visse tilfælde går budskabet så vidt, som at opfordre til *jihad* jf. sura 9:39⁶². Dog er profeterne ikke ansvarlige for udfaldet af deres budskab. (ibid., 242-243)

---

⁶² Ifølge sura 9:39 vil de troende straffes og erstattes af en andet folk, hvis de ikke indvilliger i Jihad

6. Profet-topos

Profeter skal alle fuldføre sammen mission blandt menneskene: de skal advare de vantro iblandt deres folk mod den straf, der vil ramme dem, hvis ikke de lader sig omvende. Profeterne modtages ofte med bespottelse, de kaldes løgnere, og deres budskab bestrides. Ofte forventer og kræver tilhørerne et tegn, som et bevis på profetens oprigtighed. Kun Gud er i stand til at udføre disse, men kan i visse tilfælde udstyre profeten med et sådan klart bevis (*bayyināt*), evt. et mirakel for at overbevise tilhørerne⁶³. Desuden forventes det ofte af tilhørerne at profeten er en engel, som i sura 11:31, hvor det påpeges, at Noah kun er et dødeligt væsen. Modstanderne af profetens budskab vil endeligt blive afstraffet: ”Aldrig har Vi sendt nogen profet ud til en by uden at ramme dens befolkning med elendighed og modgang. Måske bliver de ydmyge!” (Sura 7:94) Destruktionen berører kun profetens folk og er derfor aldrig uretfærdig, da Gud i sin nådesfuldhed har advaret folket gennem sendelsen af profeten (Rubin 2006, 242-244).

Noahs rolle i Koranen følger dette profet-topos; han advarer og bringer Guds trusler om straf for det syndige folk, der derefter straffes. Profeterne Hūd, Sālih, Shu`ayb, Lot, Jethro og Moses gennemgår samme profet-topos. Noah fremstår som en prototype for Muhammad, da han gennemgår samme had og bespottelse, som Muhammad kommer til at opleve fra sine mekkanske landsmænd. (Brinner 2003, 540). Henvisninger til tidligere profeter er derfor konstrueret og bragt for at legitimere og opmuntre Muhammad til de profetiske udfordringer, han vil møde. Profeterne indtager altså en dobbeltfunktion i Koranen, hvor de dels opfordrer lyttere/læsere til den rette muslimske tro og moral, mens de samtidig skal motivere Muhammad til sin universelle mission.

Matt 5, 10-12 er et kristent eksempel på et lignende stereotyp billede på den sande profet, der blev forfulgt og slået ihjel for ordets skyld (Bilde 2007, 199).

Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for himmeriget er deres.
Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlen; således har man også forfulgt profeterne før jer.

---

⁶³ Et sådant bevis omtales i sura 11:28, hvor Gud har vist Noah et klart bevis og vist ham barmhjertighed

Jesus og hans disciple oplever sammen skæbne som de tidligere profeter, og ligesom de tidligere profeters historier skal motivere Muhammad, skal de her også motivere Jesu disciple til at fastholde deres tro og sprede ordet. Det sammen profet-topos er altså gennemgående i Bibelen og Koranen.

7. Syndflodsmytten i Bibelen og Koranen

Syndflodsmytten stammer ikke oprindeligt fra Bibelen⁶⁴, men er udbredt i mange kulturer og religioner. Den ældst kendte udgave findes i det mesopotamiske Gilgamesh-epos, der regnes for at være verdens første litterære storværk fra omkring 2900 f.v.t. Den bibelske syndflodsmytte er højst sandsynligt et litterært lån herfra. (Engel 2010, 18-19)

Noah har en betydelig rolle i Koranen som rasūl Allah, hvilket adskiller sig fra Bibelen, hvor han blot er en retfærdig mand, der udgør et eksempel for tro og underkastelse og på hvem Guds nåde falder. Pga. sit gode eksempel fremstår Noah som en præfiguration af Jesus i den kristne teologi (Brinner 2003, 543). Han vandrer med Gud og beskrives som udadledelig blandt sine samtidige, derfor udvælges netop han til at bygge arken (Gen 6). Noahs ophøjede status i Koranen skyldes formentlig, at han fungerer som en analogi til Muhammad, og derfor bærer samme titel som ham, rasūl Allah.

Bibelens antropomorfe Gud ser med bedrøvelse, hvorledes menneskene er gennemtrængt af ondskab, og han fortryder da deres skabelse. Derfor beslutter han sig for at udlette alle sine skabninger på Jorden, hvoraf Noah og hans familie benådes. Noah indgår en pagt med Gud om, hvorledes han skal bygge arken og laste den med et par af alle levende væsener og sin familie (Gen 6). Denne fremstilling af Gud er overensstemmende med den gammeltestamentlige nidkære og jaloux Gud, Hans Jørgen Lundager Jensen præsenterer ud fra Deut 28, 1-48, hvor der pga. menneskets troløshed og ulydighed mod guddommen sendes trusler og plager over folket, altså et fænomen lignende Gen 6-9 (Jensen 2007, 73-74).

Fælles for Koranen og Bibelen er Guds utilfredshed med sine skabninger. I Bibelen er beslutningen om sendelsen af syndfloden uforanderlig, og menneskets skæbne er prædestineret. Gud fremstilles derfor som nådesfuld i Koranen, da han med

---

⁶⁴ Syndflodsmytten bringes i Genesis 6-9 i Det Gamle Testamente (GT). Den er derfor både en del af jødernes skrift, Torahen, og de kristnes Bibel.

Noah lader det være op til mennesket selv, hvorvidt det vil følge den rette tro og moral eller afvise budskabet og derfor blive udslettet. Lig resten af Koranen bliver dialog (her mellem Noah og folket) et vigtigt aspekt af myten, der ikke er at finde i Bibelen. Troen er omdrejningspunkt for Koranen og dens syndflodsmyte. Prædestination er dog ikke ukendt i Koranen, hvor et eksempel er at finde i ovenstående tekst, sura 11:34. Noah pointerer her, at Gud kan vildlede enhver tro, til trods for, at Noah bringer sit budskab til denne. Gud synes altså på forhånd at have fastlagt ethvert menneskes skæbne. Trods udeblivelsen af en advarer i GTs syndflodsmysten findes en lignende advarer i Det Nye Testamente (NT). I Matt 10,6-7 beordrer Jesus nemlig sine disciple at missionere og sprede Guds budskab; de der ikke omvendes før de eskatologiske begivenheder vil miste sin plads i Himlen og straffes ved Dommедag. Fælles for NT og Koranen sendes der opfordring til tro og omvendelse, hvis man vil have del i Guds nåde.

Syndflodens komme indledes med den sydende ovn i sura 11:40, mens et lignende fænomen ikke er at finde i Bibelen. Nomenet for ovnen har persiske afstamning og defineres som et ler-afgrænset hul i jorden, der bruges som bageovn. Denne form for ovn har betydelige ligheder med det jødiske Gehenna, som er en dyb slugt, der afgrænser Jerusalem mod sydvest. Gehenna identificeres med Helvede, eftersom der i slugtens dal skulle findes en evig ild, hvori man vil brænde i den tid, der svarer til den mængde synder man ankommer med (GBL⁶⁵ 2006, 242). Et lignende Helvede introduceres i sura 9:81, hvor folket vil ende, hvis de ikke indvilliger i *Jihad*. Den sydende ovn i sura 11:40 kan tolkes som en reference til Helvede, da det netop er her de vantro slutteligt vil ende.

Syndflodens omfang er globalt ifølge Bibelen (Gen 6,7), efter hvilken Noah bliver stamfader til verdens befolkning. Omfanget synes dog mere begrænset i Koranens udgave, da Noah optræder som en lokal budbringer der sendes til sit eget samfund (*'umma*), og derfor lader Gud kun straffen ramme dette. Fælles for de to skrifter udgøres syndfloden af vand fra både himmel og jord (sura 11:44; Gen 7, 11).

Efter syndflodens tilbagetrækning udsender Noah bl.a. en due for at sikre sig, at det er forsvarligt at forlade arken (Gen 8, 6-12). Lignende er også at finde i Gilgamesh-eposet hvor en due, en svale og en ravn udsendes (Engel 2010, 19). Duen symboliserer menneskesjælens himmelfart samt Helligånden i kristendommen, jf. Matt

---

⁶⁵ Jeg tillader mig hermed at bruge forkortelsen GBL ved henvisninger til Gads Bibelleksikon (2006)

3, 16-17, hvor Jesus modtager Helligånden, der falder fra himlen ligesom en due, hvorefter Jesus erklæres at være Guds søn. Denne del af myten er udelukket i Koranen, hvor det er uhørt at Gud skulle have menneskelig afkom (Tottoli 2002, 39). Mens udsendelsen af fugle udebliver i Koranen, tillægges den i stedet Noahs søns død, der er et helt centralt emne i Koranens syndflodsmyte. Noah sørger over tabet, men trods dette sætter han sin lid til Guds dømmekraft. Her understreges det en gang for alle, at trosbåndet er stærkere end det familiære bånd (11:45-46). En sådan søns død er fremmed for Bibelen, hvor Noahs tre sønner, Sem, Kam og Jafet, er ombord på arken og alle overlever floden (Gen 9, 19). Arthur J. Arberry oversætter Q 37:75-79 således:

Noah called to Us; and how excellent were the Answerers! And We delivered him and his people from the great distress, and We made his seed the survivors, and left for him among the later folks 'Peace be upon Noah among all beings!'

Ifølge dette vers består Noahs afkom (seeds), hvilket modsætter sig sura 11. Ifølge Arberrys oversættelse er der dog ingen tvivl om, hvor vidt alle Noahs biologiske sønner overlever. Traditionisten Ibn Sa`d 784-845 (Fück 1971) udreder dette ved at foreslå, at Noah havde en fjerde søn, Kana'an, der angiveligt skulle være den søn, der drukner i syndfloden (Brinner 2003, 541). I Bibelen er Kana'an dog søn af Noahs søn, Kam. Bibelens har ydermere myten om Noah som vindyrker (Gen 9) der ikke findes i Koranen. Ifølge denne myte ser Kam sin far, Noah, beruset og nøgen en aften, hvorefter han får sine brødre til at tildække Noah. Efter sin rus bliver Noah klar over dette og forbander da Kams søn, Kana'an, til at være en ussel træ. At Ibn Sa`d opererer med Kana'an som en fjerde søn kan ses som et forsøg på at få overensstemmelse mellem myterne i de to skrifter. Da Kana'an forbandes i Bibelen får han dermed en udstødt rolle lignende Noahs druknede søns rolle i Koranen.

Målet for Bibelens syndflod var udryddelse af synd og ondskab, hvilket ikke lykkes. Dette ses bl.a. idet Noah forbander sin sønnesøn, og der kan derfor sættes spørgsmålstegn ved den bibelske Noahs retfærdighed. Myten om Noah som vindyrker er udelukket fra Koranen, da det er uforligneligt at en person som Noah, der anvendes som et forbillede for Muhammad, skulle drikke, vise sig nøgen for sine sønner og derefter forbande sin sønnesøn. Dette lader sig formentlig kun gøre i Bibelen, da Noah ikke her besidder samme ophøjede rolle som Guds tjener og budbringer.

I Bibelens fortælling findes interne diskrepanser om bl.a. syndflodens varighed og antallet af dyrerpar der skal lastes på arken, hvilke menes at skyldes, at Bibelens syndflodsmyte er sammensat af to lag; et lag der hører til præsteskriftet, hvilket første skabelsesberetning også tilhører, og et lag der hører til Jahvisten, der har udgør grundstammen i Pentateuken samt anden skabelsesberetning (GBL 2006; 350, 783). Koranen beskæftiger sig dog ikke med disse detaljer. De er formentlig ikke fundet vigtige ift. det budskab Koranen ønsker at bringe med syndflodsmysten. Afvigelser og reduceringer kan ydermere skyldes, at Muhammad var analfabet og kun har haft et begrænset kendskab til Bibelens narrativer gennem genfortællinger. Detaljer kan derfor været gået tabt i genfortællingerne, hvorefter Muhammad har givet narrativerne sit eget præg og tilpasset dem Koranens budskab. (GBL 2006, 339)

Koranens ærinde er at bekræfte og verificere, hvad Gud tidligere har åbenbaret gennem Bibelen og Torahen jf. sura 3:3-4, hvor skrifterne anses som en successiv kæde af åbenbaringer fra Gud. Da Koranen er det sidst åbenbarede skrift er den højest rangeret af de tre, ifølge Islam, og derved kan forskelle, mangler og tillæg fra de oprindelige narrativer legitimeres og regnes som gældende.

8. Konklusion

Med afsæt i oversættelsen af sura 11:25-49 har nærværende opgave belyst Noahs rolle i Koranen. Med en redegørelse for profetnarrativerne der er anvendt i Koranen, samt det gennemgående profet-topos, er Noahs rolle som en præfiguration, analogi og motivation til Muhammad blevet fremhævet. Med inddragelse af det øvrige pensum, samt selvvalgte tekster, er dette blevet konfirmeret, og lignende fænomener er blevet fremlagt. Afslutningsvis har jeg med udgangspunkt i den bibelske og koranske syndflodsmyte diskuteret udvalgte diskrepanser. Ud fra ovenstående har jeg kunnet konkludere, at Noah er tildelt en ophøjet status som profet i Koranen, med hvilken han har virker som præfiguration og analogi til Muhammad. Ydermere bringer han den islamiske tro og tawhīd, hvor monoteisme og underkastelse er nøglebegreber. Overordnet kan det konkluderes, at mission, udbredelse og opfordring til den muslimske tro samt legitimering af Muhammads profetskab er omdrejningspunkt for Koranens brug af såvel Noahs rolle som straf- og profetnarrativerne.

9. Litteraturliste

Arberry, Arthur J.

1983 *The Koran interpreted*, Oxford University Press, Oxford

Bibelen

1998 *Bibelen*, Det danske Bibelselskab, København

Bilde, Per

2007 *En religion bliver til*, Forlaget Anis, København

Brinner, M. William

2003 "Noah", in: J. D. McAuliffe, ed., *Encyclopedia of the Qur'ān*, vol. 3, Brill Publishers, Leiden, 540-543

Brünnow, Rudolf-Ernst & August Fischer

2008 *Chrestomathy of Classical Arabic Prose Literature*, Harrassowitz Verlag, Wiesbaden

Donner, Fred M.

2006 "The historical context" in: J. D. McAuliffe, ed., *Cambridge Companion to the Quran*, Cambridge University Press, Cambridge, 23-40.

Engel, Merete

2010 *Bibelen og Koranen. Ligheder og forskelle*, Haase & Søns Forlag, København

Fischer, Wolfdietrich

2002 *A Grammar of classical Arabic*, Yale University Press, New Haven & London.

Fück, J. W.

1971 "Ibn Sa`d", in: P. J. Bearman, eds., *Encyclopaedia of Islam*, 2nd edition, vol. 3, Brill Publishers, Leiden

Gilliot, Claude

2006 "Creation of a fixed text" In: J. D. McAuliffe, ed., *Cambridge Companion to the Quran*, Cambridge University Press, Cambridge, 41-58.

Gimaret, D.

2000 "Tawhīd", in: P. J. Bearman, eds., *Encyclopaedia of Islam*, 2nd edition, vol. 10, Brill Publishers, Leiden

Hallbäck, Geert & Hans J. Lundager Jensen

2006 *Gads bibelleksikon*, Gads forlag, København

Jensen, Hans J. Lundager

2007 *Gammeltestamentlig religion. En indføring*, Forlaget Anis, København

Koranen

2006 *Koranen*, oversat af Ellen Wulff, Vandkunsten, København

Neuwirth, Angelika

2006 "Structural, linguistic and literary features" in: J. D. McAuliffe, ed., *Cambridge Companion to the Quran*, Cambridge University Press, Cambridge, 97-114.

Rubin, Uri

2006 "Prophets and Prophethood" in: A. Rippin, ed., *The Blackwell Companion to the Qur`ān*, Blackwell Publishing Ltd, Malden, 234-247

Tottoli, Roberto

2002 *Biblical prophets in the Qur'ān and muslim literature*, Curzon Press, Surrey

Wehr, Hans

1980 *A Dictionary of Modern Written Arabic*, Otto Hassassowitz, Weisbaden

Zebiri, Kate

2006 "Argumentation" In: A. Rippin, ed., *The Blackwell Companion to the Qur'ān*, Blackwell Publishing Ltd, Malden, 266-281

10. Pensum

Primærttekster:

2:219, 2:187, 4:22-25, 4:43, 5:90f., 8:5-9, 8:41, 8:65, 9:5, 9:19, 9:29, 9:38, 9:41, 9:81, 9:111, 11:25-49, 14:32f., 16:67, 22:39-40

Sekundærlitteratur:

Cook, David

2005 *Understanding Jihad*, Berkeley: University of California Press, 5-11

Tottoli, Roberto

2002 *Biblical Prophets in the Qur'ān and Muslim Literature*, Richmond Curzon, 3-79

Donner, Fred M.

2006 "The historical context", in: J. D. McAuliffe ed., *Cambridge Companion to the Quran*, Cambridge University Press, Cambridge 23-40.

Neuwirth, Angelika

2006 "Structural, linguistic and literary features", in: J.D. McAuliffe ed., *Cambridge Companion to the Quran*, Cambridge University Press, Cambridge 97-114.

Firestone, Reuven

2006 "Jihad", in: A. Rippin ed., *The Blackwell Companion to the Qur'ān*, Blackwell Publishing Ltd, Malden 308-320

Mohammed, Khaleel,

2006 "Sex, Sexuality, and the Family", in: A. Rippin ed., *The Blackwell*

Companion to the Qur'ān, Blackwell Publishing Ltd, Malden 282-297

Rubin, Uri

2006

"Prophets and Prophethood" in: A. Rippin ed., *The Blackwell Companion to the Qur'ān*, Blackwell Publishing Ltd, Malden 234-247

Ward Gwynne, Rosalinne

2006

"Patterns of Address", in: A. Rippin ed., *The Blackwell Companion to the Qur'ān*, Blackwell Publishing Ltd, Malden 53-87

Zebiri, Kate

2006

"Argumentation", in: A. Rippin ed., *The Blackwell Companion to the Qur'ān*, Blackwell Publishing Ltd, Malden 266-281